

PÉK PÁL

Vadakkal vackol

Ez az az út / hol el nem indul senki / ez
mi hódoltatott / mi álommá fogyott / ez
hol a szándék miattunk lett semmi / s
gallyra-ment hitekben / szó-pokol vacog

Valónkon kifogva / daráltuk be egykor / a
töretettek nemzetét / s röhej volt / hogy
hitte / röhej hogy képzelte / nem a sorsa
lobog / csupán a tömlőc ég

Virradó egekhez szökdösve is / tudtuk /
vadakkal vackol így / a jövődő mása /
s ácsingózva koncra / e semmit érő térben /
hazudtuk / hogy tűnik / csipkebokrunk árnya

Majd megértettük sokan / mért tart velünk
mégis / sakálok közt ki születéstől néma /
halottait hiszen a lepleibe vonva / győztesek
leplében ringatja az éj ma

Madár kiált

Lombok arcát fürkészte és
egy rigónak is felelt –
Szem tükrét ne fogja még a
lezuhanó réműlet.

Indult csak a nyár-üszökben,
botladozva, mint a részeg;
halott volt, de egyre hívták
déliábos messzeségek.

S rét, a kert is füttel telt, a
csalit és az omló part;
csak az idő bambult gyáván,
jól tudva, hogy vissza tart

önmagához, s teste nélkül,
hogyha ránéz az, ki nincsen,
megéri, hogy erdőt képzél
szétrohadó gyökerekben.

Hisz csillaghullás idején
a madár rákiáltott:
„menj, ha hív, ki benned tudja,
s másként, az új világot!”